

Jack je zpět. Ale bez kouzelné fazole.

Bylo nebylo

ZLODĚJ KOUZEL

.. Tom PERCIVAL ..

FRAGMENT

Bylo nebylo

Zloděj kouzel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Tom Percival

Bylo nebylo - Zloděj kouzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Bylo
nebylo

ZLODĚJ KOUZEL

...*Tom Percival*...

FRAGMENT

*Tato kniha je věnována Sheile Percivalové –
za to, že mi otevřela oči a ukázala krásu
a zázraky příběhů. Díky, mami!*

Text and illustrations copyright © Tom Percival 2015
Characters and 'Little Legends' world copyright © Tom Percival and Me Studios
Ltd 2015
České vydání © Albatros Media, a. s., 2019
Překlad © Eva Baldová, 2019
ISBN tištěné verze 978-80-253-4404-0
ISBN e-knihy 978-80-253-4490-3 (1. zveřejnění, 2019)

Obsah

1	Připlouvá loď	5
2	Záhadný návštěvník	13
3	Sít nedůvěry	23
4	Tajná schůzka	39
5	Jak obelstít trola	53
6	Jeskyně mořské čarodějnice	71
7	Až moc pravdy	89
8	Potíže s kouzly	105
9	Zloděj kouzel	117
10	Rybí příběh	125
11	Nový přítel	137
12	Šťastně až do smrti?	151
13	Návrat domů	163

Připlouvá loď

Fack se procházel po Hlubokém temném lese s jeho domácí slepičkou Betsy, kterou měl zachumlanou v podpaží. Zhluboka se nadechl lesního vzduchu. Byl svěží a vzrušující. Mohl říci, že dnes bude hezký den.

Mířil k malé dřevěné chaloupce, okolo které stál upravený dřevěný laťkový plot. Na zahradě byla fontána,

také vyrobená ze dřeva, ale místo vody z ní do vzduchu stříkaly piliny.

„Cooo?“ zakdákala Betsy.

„Neboj se, Betsy, jsou to jen piliny,“ odpověděl Jack. Vůbec se nedivil, že na něj slepička právě promluvila. Přece jen, Betsy byla kouzelná slepice. Naneštěstí „Cooo?“ byla jediná věc, kterou uměla říci, takže většina jejich rozhovorů byla poněkud jednostranná.

Jack si otřel nohy o dřevěnou rohožku a zaklepal na dveře. Zevnitř uslyšel dunivé kroky. Dveře se se zaskřípáním otevřely a zavoněly dřevem.

Ve dveřích stál obrovský muž pokrytý pilinami a v ruce držel šiřatý dřevěný hrnek.

„No, koukejme se, kdo to je!“ poznamenal s úsměvem. „Pojď dovnitř, Jacku! Karkulka a ostatní jsou vzadu.“

Uvedl Jacka dovnitř, kde se zdálo, že každý povrch a vlastně každá *věc* je vyrobená ze dřeva... včetně koberce a záclon.

„Jak se máš, Jacku?“ zeptal se tatínek Červené Karkulky.

„Skvěle, děkuju,“ odpověděl Jack zdvořile. „Jak se máte vy?“

„Výborně, Jacku, mám se výborně!“ zvolal Karkulčin tatínek. „Právě jsem udělal průlom!“

„Průlom?“ zeptal se Jack.

„Dřevěné ponožky!“ odpověděl tatínek Karkulky.

„Nemyslíte *vlněné*?“ odvětil Jack.

„Vlněné ponožky?“ zopakoval Karkulčin tatínek, jako kdyby to byla ta nejměšnější věc, jakou kdy slyšel. „Já jsem dřevorubec, Jacku, ne *vlno-rubec*!“

„Ehm, to ano...“ souhlasil Jack.

„Nechceš si je vyzkoušet?“ zeptal se tatínek a ukázal mu dvě hodně tvrdé, hodně dřevěné ponožky.

„Uhm, teď ne,“ odvětil Jack. „Raději půjdu za Karkulkou. Ale děkuji za nabídku.“

Jack proběhl domem na zahradu. Před ním stál domeček na stromě. Karkulčin tatínek ho vykotlal z jeho obrovského kmene.

Jackovi kamarádi už seděli v hlavní místnosti, když vyšplhal za nimi.

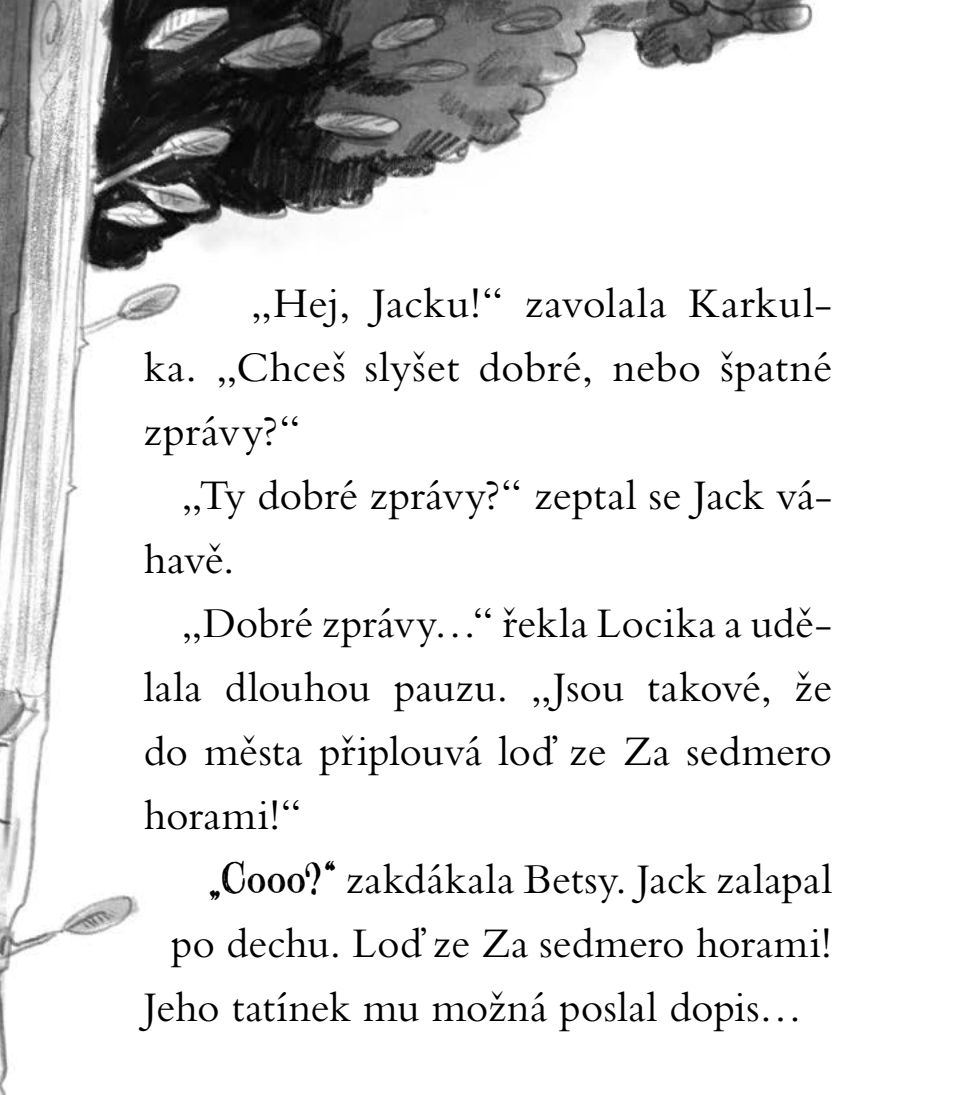
„Dobré ráno všichni!“ zavolal.

Karkulka se zakřenila, Locika udělala své nejlepší pukrle a dvojčata nadšeně zamávala.

„Ahoj...“ začal Jeníček.

„... Jacku!“
dokončila Mařenka.
Jeníček a Mařenka si často
vzájemně dokončovali věty.
Občas to bylo matoucí.

„Hej, Jacku!“ zavolala Karkulka. „Chceš slyšet dobré, nebo špatné zprávy?“

„Ty dobré zprávy?“ zeptal se Jack váhavě.

„Dobré zprávy...“ řekla Locika a udělala dlouhou pauzu. „Jsou takové, že do města připlouvá loď ze Za sedmero horami!“

„Cooo?“ zakdákala Betsy. Jack zalapal po dechu. Loď ze Za sedmero horami! Jeho tatínek mu možná poslal dopis...

„Jo!“ přitakala Karkulka. „Měla by dorazit každou chvíli! Uděláme si závod na Vyhlídku, abychom ji viděli připlouvat – kdo doběhne poslední, je smradlavý trol!“

„A jaké jsou ty špatné zprávy?“ zeptal se Jack.

„Špatné zprávy jsou takové, že ti Jeníček právě svázal dohromady tkaničky od bot!“ odvětila Locika, zatímco se spolu s ostatními nadšeně škrábala ven z domečku.

Než si Jack rozmotal tkaničky, ostatní už zmizeli v nedohlednu.

Byl ale mnohem rychlejší než jeho kamarádi, takže je bez nejmenších potíží dožene – obzvlášť, když poběží zkratkou.

Netrvalo dlouho a Jack už běžel přes Tržiště uprostřed města. Přímo v jeho středu rostl Pohádkový strom, který dal Městu příběhů jeho jméno.

Pohádkový strom byl skutečně výjimečný – doslova na něm rostly příběhy, nebo spíše je strom nahrával. Pokaždé, když se pod větvemi stromu vyprávěl nějaký příběh, vyrazil stromu drobný stříbrný výhonek, který někdy vyrostl do nové větve, pokud bylo vyprávění dlouhé a poutavé. Když jste se prsty dotkli stromu, bylo to, jako by se příběhy odehrávaly *uvnitř* vaší hlavy. I Jack už měl na stromě své vyprávění – o tom, jak se setkal s děsivým obrem – a doufal, že se mu jednou povede odvyprávět další příběh.

Jack proběhl okolo stromu a mířil na konec Tržiště.

„Ahoj, Hupity Dupity!“ zavolal Jack, když míjel postavu ve tvaru vejce, která seděla na okraji městské studny.

„Kdo je to?“ lekl se Hupity
a otočil se.

„To jsem já...“ začal Jack.
Hupitův náhlý a rychlý pohyb
způsobil, že se začal kývat. Jeho
ruce a nohy se divoce hýbaly
a pak s křikem spadnul
do studny, ze které
se ozvalo hlasité
šplouchnutí.

Jack se zastavil
a zamířil ke
studni. „Hupity?
Jsi v pořádku?“
zeptal se.

„Ano...“ ozval se
s ozvěnou hlas z velké hloubky.

„Chceš, abych doběhl pro královskou
stráž?“ zeptal se Jack.

„Mohl bys?“ odpověděl Hupity.
„Díky Jacku! Ale nevod' žádné koně –
nevím, proč by si někdo myslel, že by
koně dokázali vytáhnout vejce – vždyť
nemají žádné ruce!“

„Ehm... ne,“ odpověděl Jack, „tak jo, běžím tedy pro pomoc. Budu se snažit být co nejrychlejší.“

Když Jack doběhl do paláce, našel stráž a vysvětlil jim, kde se nachází Hupity Dupity, věděl, že závod prohrál. Rozhodl se ale na Vyhlídku běžet stejně.

„Počkej tady, Betsy,“ řekl Jack a položil ji na bránu paláce. „Už teď mám zpoždění... A sám běžím rychleji, dobře?“

„Cooo?“ zakdákala smutně Betsy.

„Hodná holka!“ pochválil ji Jack a poplácal ji po hlavě. „Uvidíme se za chvíli, takže se nikde netoulej.“

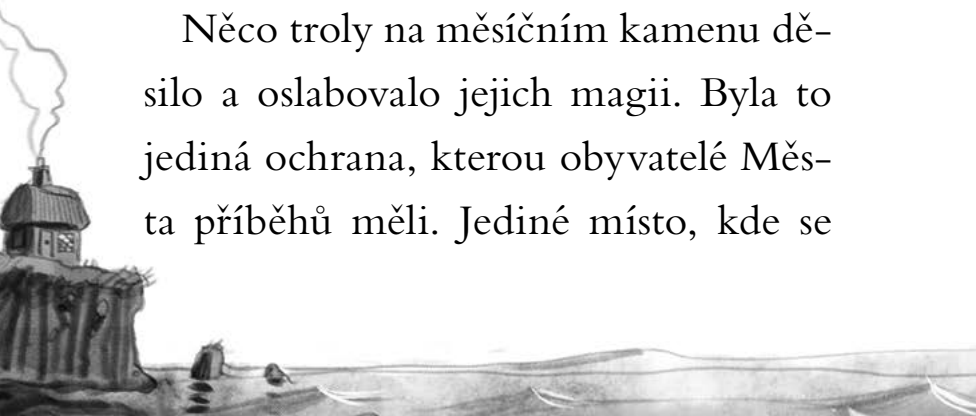
I když Jack sprintoval na Vyhlídku, stále nebyl zadýchaný. Ale ze všech přátel doběhl opravdu jako *poslední*.

„Co tě zdrželo?“ zeptala se Karkulka.

„Jack je trol, Jack je trol!“ křičela Locika a všichni se smáli.

Jack cítil, jak mu rudnou uši, a uvnitř něj vřel hněv. Nesnášel, že mu říkají trol. Trolové a obyvatelé Města příběhů byli úhlavní nepřátelé – přestože už si nikdo nevzpomínal přesně *proč*. Stejně, kdyby nebylo trolů, nemusel by jeho tatínek pracovat v dole, kde těžili jasně zářivý měsíční kámen.

Něco trolů na měsíčním kamenu dělalo a oslabovalo jejich magii. Byla to jediná ochrana, kterou obyvatelé Města příběhů měli. Jediné místo, kde se

dal měsíční kámen těžít, bylo na drobných ostrovech Za sedmero horami, které byly více než tři měsíce cestou lodí daleko, *a proto* Jack vídal svého tátu tak málo.

„Já nejsem žádný trol!“ zakřičel Jack mrzutěji, než chtěl.

Všichni byli na chvíli zticha, ale pak Jeníček vykřikl: „Hej! Koukejte...“

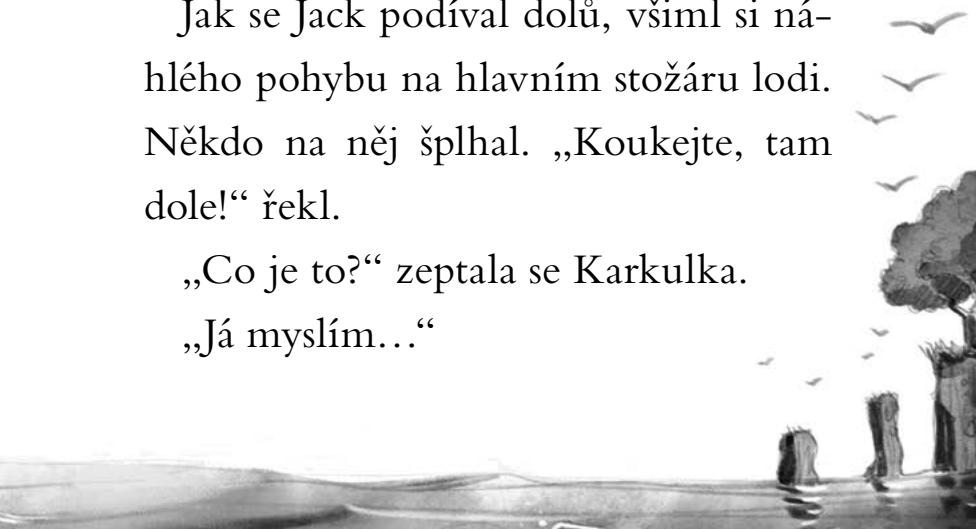
„... támhle!“ dokončila Mařenka.

Do přístavu připlouvala obrovská loď s vlajkou Města příběhů.

Jak se Jack podíval dolů, všiml si náhlého pohybu na hlavním stožáru lodi. Někdo na něj šplhal. „Koukejte, tam dole!“ řekl.

„Co je to?“ zeptala se Karkulka.

„Já myslím...“

„že to je...“

„... kluk!“ dodali Jeníček a Mařenka.

Jack přimhouřil oči. Měli pravdu, byl to kluk! Byl asi stejně starý jako oni, s tmavou pletí a černými vlasy. Plynu-
lými pohyby šplhal neskutečnou rych-
lostí. Jakmile dosáhl vršku stožáru, na-
táhl ruku a skočil do vzduchu.

Locika se nadechla, ale místo pádu se chlapec houpal na neviditelném laně vysoko nad hlavami davu, který byl v přístavišti. Bezpečně přistál na břehu a běžel po cestě, která vedla přímo pod Vyhlídkou.

„Kdo je to?“ zajímalo Jacka. „A jak to udělal?“

„To musíme zjistit...“

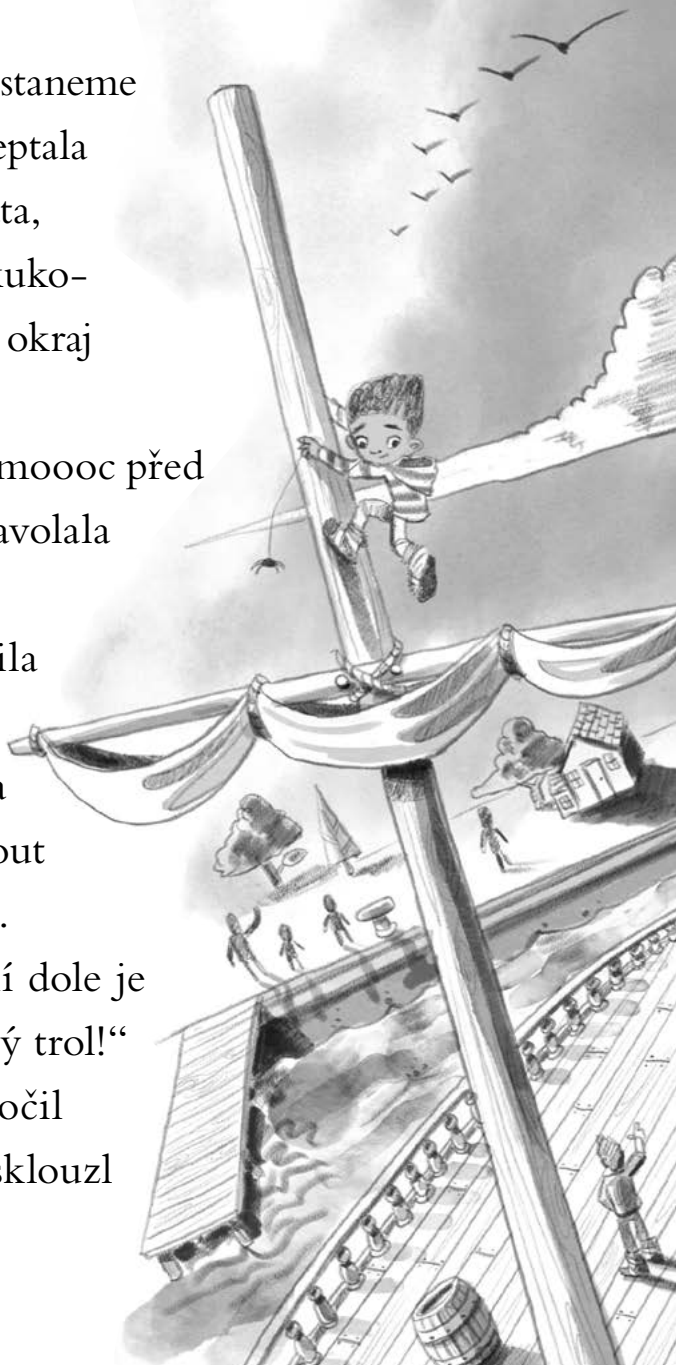
„Ale jak se...“

„... dostaneme
dolů?“ zeptala
se dvojčata,
když nakuko-
vala přes okraj
útesu.

„Jsem moooc před
vámi,“ zavolala
Locika.
Rozpustila
si vlasy
a nechala
je spadnout
přes útes.

„Poslední dole je
smradlavý trol!“

Jack skočil
vpřed a sklouzl

se po Locičiných
vlasech na cestu pod
útesem. Locika se na
chvíli zamračila
a pak řekla: „Ne,
počkej. Ne, ten
poslední – to bych
byla já! *První* dole
je smradlavý trol!“
„To NENÍ fér!“
zakřičel Jack
zezdola útesu.

Sít nedůvěry

Fakmile všichni sešplhali dolů, Loci-
cika omotala své vlasy okolo mo-
hutného kmene stromu a během vteřiny
se zhoupala dolů na cestu. Rychlým za-
třesením hlavy se její vlasy uvolnily
z kmene a svázaly se do úhledného dlou-
hého copu.

„Tvoje vlasy jsou SKVĚLÉ!“ pozna-
menala Karkulka.

„Já vím,“ odpověděla Locika s úšklebkem.

Pět přátel se nenápadně vydalo za záhadným chlapcem, který zamířil lesem směrem k Městu příběhů.

„Je opravdu rychlý!“ zvolala Karkulka.

„Není tak rychlý jako já...“ zafuněl Jack, i když se začínal cítit trochu vyčerpaně. Zanedlouho byli všichni poněkud pozadu – až na Jacka a Karkulku, kteří stále sledovali chlapcovu vzdálenou postavu.

Najednou se chlapec hbitě vyšvihl do koruny stromu.

„Hej!“ zakřičela Karkulka a prudce se zastavila. „Kam zmizel?“